

Vlasta Tkadlecová

životopis

Paní Vlasta Tkadlecová, rozená Kolaříková, se narodila 13. 7. 1939 ve Vsetíně. Celý život žije v Křekově. Maminka se jmenovala Marie Kolaříková, rozená Valčíková a tatínek Josef Kolařík. Měla mladšího bratra Josefa Kolaříka.

S manželem, který už zemřel, má tři děti. Nyní je šťastnou – i když chvílemi smutnou – babičkou. Protože celým životem ji provází hrdinský, ale i krutý rodinný příběh.

Její maminka měla sedm sourozenců a tatínek pět. Život paní Tkadlecové zásadně ovlivnil rok 1942, kdy parašutisté Jan Kubiš a Jozef Gabčík zaútočili a těžce zranili zastupujícího říšského protektora Heydricha. S Kubišem a Gabčíkem spolupracoval i další parašutista Josef Valčík. Josef Valčík byl jeden ze sourozenců maminky paní Tkadlecové.

Paní Tkadlecová neví - zda ji strýček Joža někdy viděl. Měsíc po jejím narození odešel bojovat proti nacistickému Německu do zahraničí. Možná ji viděl – i když tajně – když se na konci roku 1941 vrátil na území protektorátu i s dalšími parašutisty. A na jaře 1942 navštívil svůj rodný kraj. I svou sestru Marii v Křekově.

27. května 1942 přišel útok na Heydricha a 18. června 1942 po zradě nacisté objevili Josefa Valčíka a dalších šest parašutistů ukryté v kostele Cyrila a Metoděje v Praze.

Už ale 15. června 1942 přišlo gestapo pozatýkat čtrnáct členů rodiny Valčíkových. Mezi nimi byla i malé Vlastičky maminka, která měla čtyřicet let a její sedmadvacetiletý tatínek. Všichni byli popraveni.

O Vlastičku a jejího bratříčka se začala starat babička Kolaříková s dědečkem, který v srpnu 1942 náhle zemřel. Pro babičku to bylo velmi těžké.

Paní Tkadlecová si pamatuje drobné střípky z období války – na vyhozený železniční most v Bohuslavicích, ne Němce žijící na Valašsku a v závěru války byl u nich doma ruský voják.

Po válce si malou Vlastičku a jejího bratra chtělo několik lidí osvojit. Ale už byli zvyklí na život s babičkou a tak s ní zůstali. Mnoho lidí jim pomáhalo – sourozenci tatínka, někteří sedláci jim dávali najíst, dostávali pomoc od dalších lidí. Bratr tatínka, strýc František Kolařík, jim dělal poručníka.

Vlastičku později moc nebavilo chodit do školy. Raději pásla kravky. Když jí bylo smutno, tak chodila za nimi do chléva. Tak jako dřív její tatínek. Rodiče jí moc chyběli.

Později pracovala ve slavičínské Zbrojovce, se zvířaty a šila rukavice.

V posledních letech několikrát navštívila místa, kde po zatčení byli její rodiče. A kde byli zavražděni. Je jí smutno, rodiče jí chybí i dnes. Rozveselí ji hlavně písničky, tak si ráda zpívá.